

Arrest

nr. 112 682 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN MAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Yerevan, Armenië. Van jongs af had u te maken met psychische problemen. De behandeling ervan in Armenië was evenwel problematisch en duur. Uw moeder, met wie u samenwoonde, had het geld niet om de behandeling te bekostigen.

Daarom dacht zij er aan om u naar Europa te sturen.

Dit voornemen kwam in een stroomversnelling na het ontstaan van andere problemen.

Uw broer R. had een garage. Om deze uit te breiden was hij leningen aangegaan bij verscheidene particulieren, vaak tegen woekerrentes, en een bank. Toen hij er niet in slaagde om de leningen terug te betalen, kreeg hij problemen met zijn schuldeisers.

Hierbij raakten ook u en uw moeder betrokken.

Uiteindelijk moesten de zaak van uw broer, zijn wagen en twee appartementen die eigendom waren van de familie verkocht worden. Dit bracht evenwel niet genoeg op, waardoor de dreiging van de schuldeisers bleef bestaan.

Naast problemen met schuldeisers had uw broer ook problemen met criminelen die hem afpersten.

Uw familie besloot het land te verlaten. Er werd besloten om u naar Europa te sturen.

U vertrok op 28 februari 2010 uit Armenië en arriveerde op 1 maart 2010 in België.

U vroeg dezelfde dag nog asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal nam inzake uw asielaanvraag op 2 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 21 maart 2011.

U verliet het land niet en vroeg opnieuw asiel aan op 19 maart 2013.

U verklaart nog steeds niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat de problemen waarvoor u destijds gevlucht bent nog steeds actueel zijn.

Via een vriend van uw broer, die naar Armenië was teruggekeerd, ontving u een aantal documenten in verband met een rechtszaak tegen uw broer, alsook een politieconvocatie op uw naam.

Daarnaast vertelde deze vriend u dat de situatie thuis zeer ernstig was en dat u en uw broer groot gevaar zouden lopen in Armenië.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor de asielinstanties blijkt dat uw huidige asielaanvraag voor een groot deel gebaseerd is op de problemen die u eerder reeds hebt ingeroepen in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Daarnaast verklaart u ook de criminelen te vrezen met wie uw broer problemen had. Deze zouden los staan van de problemen die hij kende naar aanleiding van zijn schulden. (CGVS II d.d.02/05/2013, p.5, 11)

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 2 december 2010 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er werd geoordeeld dat u de door u verklaarde problemen (uitgaande van de schuldeisers van uw broer) niet aannemelijk had weten te maken.

Aangaande de behandeling van uw psychische problemen in Armenië kon geen verband worden vastgesteld met de criteria vermeld in artikels 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en werd verwezen naar de geëigende procedure, zijnde een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uw beroep tegen deze beslissing werd op 19 maart 2011 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag.

Aangezien u in het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt in dit asielrelaas en de asielmotieven die eerder als niet aannemelijk werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect was en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Omwille van de onderstaande vaststellingen, dient evenwel te worden besloten dat u hier niet in slaagt.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de actoren van vervolging en hun motieven hiervoor inconsistent zijn.

In het kader van uw huidige asielpcedure verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat uw broer problemen had met mensen die hem geld geleend hadden maar daarnaast ook problemen had met "criminelen".

U maakte uitdrukkelijk het onderscheid tussen beide groepen.

U stelde hierbij nog dat u voornamelijk de criminelen vreest. (CGVS II, p.5, 7, 11)

Ook de motieven van beide groepen personen zouden verschillend zijn.

U stelde immers dat de criminelen niets te maken hadden met de leningen. (CGVS II, p.7, 11); wel zouden zij uw broer hebben afgeperst (CGVS II, p.7).

Er dient echter vastgesteld te worden dat u voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment melding maakte van het feit dat uw broer problemen had met criminelen die hem afpersten, hoewel het hier, zoals hierboven uiteengezet werd, om andere actoren van vervolging met andere motieven zou gaan.

Toen u destijds werd gevraagd welke problemen uw broer had gekend, had u enkel melding gemaakt van de schuldeisers bij wie hij geld had geleend om zijn zaak te kunnen uitbreiden. (CGVS I, d.d.08/11/2010, p.8)

De namen die u destijds had opgegeven toen u gevraagd werd met wie uw broer problemen had (CGVS I, p.9), komen bovendien overeen met de namen van de schuldeisers zoals u ze opgaf in het kader van de huidige asielprocedure (CGVS II, p.9).

Hierbij dient opgemerkt te worden dat u ten tijde van uw eerste asielaanvraag minstens op de hoogte was van het bestaan van deze problemen. (CGVS II, p.12)

Dat u van deze problemen geen melding zou maken in het kader van uw eerste asielaanvraag, is, gelet op de vragen zoals deze aan u gesteld werden, geenszins aannemelijk te noemen.

Hierbij dient tevens gewezen worden op uw stelling als zouden beide groepen "even erg" zijn (CGVS II, p.7) en uw verklaringen als zou u deze criminelen gezien hebben en zou u geweten hebben dat zij uw broer bedreigden (CGVS II, p.11).

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat u sterk inconsistente verklaringen had afgelegd over de precieze redenen van uw vertrek uit Armenië.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de criminelen die u stelt te vrezen, uiterst vaag zijn.

Zo kon u zelfs niet bij benadering zeggen wie deze criminelen zijn, noch kon u zeggen waarom zij uw broer afpersten. (CGVS II, p.11, 12) U stelde enkel in zeer algemene termen dat er in Armenië groepen zijn "die weten dat ze iemand onder druk kunnen zetten en geld afpersen". (CGVS II, p.12)

Bovendien kon u evenmin zeggen waarom deze criminelen nog naar u en uw broer op zoek zijn. (CGVS II, p.12)

Een dergelijke onwetendheid is weinig geloofwaardig te noemen.

U stelde dat u van een vriend van uw broer die in Nederland woont en naar Armenië was gereisd, had vernomen dat de situatie zeer ernstig was. (CGVS II, p.11-12)

Deze persoon zou echter geen verdere informatie hebben willen geven aan u.

U stelde nochtans uitdrukkelijk dat hij meer details weet. U kon echter niet zeggen waarom hij deze niet met u zou willen delen. (CGVS II, p.13)

Dat deze persoon u geen verdere details zou willen geven, is op zich reeds weinig aannemelijk te noemen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat hij u wél zou hebben verteld dat de situatie zeer ernstig was en u en uw broer ernstige risico's zouden lopen bij een terugkeer naar Armenië. Hij zou bovendien gemeenschappelijke kennissen gehad hebben en afkomstig zijn uit dezelfde buurt als u en uw broer. (CGVS II, p.12, 13) Daarnaast had deze persoon u reeds geholpen door documenten voor uw asielaanvraag over te brengen van Armenië naar België. (CGVS II, p.3)

Gelet op zijn achtergrond en het feit dat hij u reeds geholpen heeft, is het weinig aannemelijk te noemen dat hij u verdere details over uw actuele problemen zou onthouden.

Daarnaast antwoordde u op de vraag of er sinds het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag nog zaken gebeurd waren die te maken hadden met de door u verklaarde problemen, dat u hiervan niet op de hoogte was. (CGVS II, p.6)

Bovenstaande inconsistenties en vaagheden in uw verklaringen raken aan de kern van uw asielrelaas en ondermijnen bijgevolg verder in ernstige mate de aannemelijkheid ervan.

Wat betreft de eerder aangehaalde vaagheden aangaande de criminelen die u verklaart te vrezen, alsook de actualiteit van uw problemen in zijn geheel, dient uit uw verklaringen besloten te worden dat u geen inspanningen zou hebben geleverd om u hierover (verder) te informeren, en dit ondanks het feit dat volgens u "heel de wijk" op de hoogte was van jullie problemen (CGVS II, p.12). Verder dient te worden gewezen op uw verklaring dat uw buurman met uw gezin bevriend was, hij op de hoogte was van jullie problemen en het feit dat uw moeder u "wegstuurde". Bovendien zou u hem kunnen vertrouwen. (CGVS II, p.3, 6)

Ter verklaring voor het feit dat u geen contact zou hebben opgenomen, stelde u dat u te bang was. (CGVS II, p.6, 13)

U slaagt er echter niet in om deze vrees aannemelijk te maken. Gevraagd wat er zou kunnen gebeuren als u uw buurman zou contacteren, stelde u dat er misschien niets zou gebeuren. (CGVS II, p.6)

Desondanks opperde u de mogelijkheid dat de mensen die u zoeken te weten zouden komen over jullie contacten. U dacht dat dit misschien via de kinderen van de buurman of via andere personen kon gebeuren. (CGVS II, p.6)

Dit kan geenszins overtuigen.

Gelet op de door u geschetste band met deze buurman, rijst immers de vraag waarom hij deze contacten bekend zou maken indien u hem om vertrouwelijkheid zou verzoeken.

Bovendien hebt u in België contact met een Armeense kennis van uw broer, zodat u eventueel met de hulp van een derde persoon u zou kunnen informeren.

Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, stelde u dan weer dat u hier het nut niet van inziet en vroeg u zich af wat hij moest zeggen. (CGVS II, p.6)

Dat u niet zou inzien wat het nut is van iemand om hulp te vragen bij pogingen om u te informeren over de huidige stand van zaken inzake uw problemen, is hoogst opmerkelijk te noemen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de door u verklaarde vrees voor uw leven of fysieke integriteit. Van een asielzoeker die verklaart de internationale bescherming van een derde land nodig te hebben, mag immers verwacht worden dat hij afdoende pogingen onderneemt om zich (blijvend) te informeren over (de actualiteit van) de door hem verklaarde problemen.

Uw houding ten aanzien van (de actualiteit van) de door u verklaarde problemen valt voorts nog op een ander vlak niet te rijmen met een gegronde vrees.

U legde een aantal stukken (nr. 1 t.e.m. 7, 12), afkomstig van het gerecht (op naam van uw broer en zijn echtgenote) en de politie (op uw naam) in Armenië, neer ter staving van uw asielrelaas.

Toen u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd wat voor documenten het hier betrof, moest u het antwoord schuldig blijven.

U stelde dat u ze niet gelezen had – u beweert niet goed te kunnen lezen – maar dat zij er sowieso op wijzen dat er gevaar bestaat in Armenië voor uzelf en uw broer. (CGVS II, p.4)

Gevraagd hoe u zeker kon zijn van dit laatste indien u de inhoud niet kende, stelde u dat u iets had gelezen over een rechtszitting. (CGVS II, p.5)

Geconfronteerd met de vaststelling dat een rechtszaak niet noodzakelijk betekent dat er gevaar dreigt voor de betrokkenen, kon u evenwel geen verklaring bieden. (CGVS II, p.5)

Aangaande de politieconvocatie op uw naam bleek u niet te weten waarom u opgeroepen wordt, noch kon u aangeven of deze convocatie verband hield met de rechtszaak. Bovendien verklaarde u foutief dat de hoedanigheid waarin u opgeroepen wordt niet vermeld staat in de convocatie. (CGVS II, p.14)

Zelfs indien u werkelijk niet goed zou kunnen lezen (CGVS II, p.4, 14), mag verwacht worden dat u met de hulp van een derde persoon kennis zou nemen van de inhoud van deze documenten, te meer daar ze volgens u zouden wijzen op gevaar.

Hierbij dient te worden gewezen op uw verklaring als zou u geholpen worden in België door een Armeense vriend van uw broer met wie u regelmatig contact hebt. (CGVS II, p.3, 14)

Bijgevolg dient te worden besloten dat u zeker in de mogelijkheid verkeerde om de inhoud te weten te komen. U stelde evenwel dat u niemand in België had gevraagd om u te helpen bij het lezen van de documenten. (CGVS II, p.4)

Toen u gevraagd werd naar de reden hiervoor, moest u het antwoord schuldig blijven. (CGVS II, p.5)

Een dergelijke onwetendheid aangaande, en gebrek aan interesse in de stukken die u zelf neerlegt ter staving van uw asielrelaas, valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor uw leven of fysieke integriteit.

De door u neergelegde documenten vermogen bovendien niet om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

De documenten van de rechtbank en deurwaarder op naam van uw broer en zijn echtgenote (stukken 1 t.e.m.11) tonen enkel aan dat een zekere A.A. de terugbetaling eist van een geldsom die uw broer hem verschuldigd zou zijn; dat de rechtbank voorlopig beslag had laten leggen op goederen en financiële middelen van uw broer en zijn echtgenote; dat zijn eis deels werd ingewilligd door de rechtbank; en dat een deurwaarder belast werd met de uitvoering van de beslissing van de rechtbank.

Er blijkt echter niet uit dat het leven, de fysieke integriteit of de vrijheid van u of uw broer bedreigd wordt door A.A. of door enige andere schuldeiser.

Uit de stukken blijkt evenmin dat uw broer nog bij andere personen schulden had, noch blijken uit deze stukken de door u verklaarde problemen met de criminelen.

Wat betreft de politieconvocatie op uw naam, dient opgemerkt te worden dat deze stelt dat u in een specifieke strafzaak opgeroepen wordt als verdachte.

Uit de convocatie kan evenwel niet afgeleid worden van welke feiten u precies verdacht wordt. Voorts dient te worden gewezen op uw onwetendheid aangaande dit document zoals eerder reeds vastgesteld.

Ten slotte verklaarde u zelf dat u niet dacht dat dit een belangrijk document was. (CGVS II, p.14)

Hierbij dient tevens gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en (een kopie werd aan het administratief dossier toegevoegd) waaruit blijkt dat het, gelet op de wijdverspreide corruptie, in Armenië mogelijk is om officiële (ver)vals(t)e documenten te bekomen tegen betaling.

Gelet op deze vaststellingen, kan dit document geenszins volstaan om de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees te herstellen.

De door u neergelegde Belgische medische en psychologische attesten tonen enkel aan dat u zich gewend heeft tot verschillende medische instanties en bepaalde klachten heeft.

Er is sprake van een depressieve toestand en een gebrek aan sociale/familiale ondersteuning. Zij tonen dus niet aan dat de door u verklaarde problemen inderdaad hebt meegemaakt in Armenië. Evenmin bevatten deze attesten psycho-medische vaststellingen die mogelijks een verschoningsgrond kunnen zijn voor de manifeste incoherenties en gebrek aan kennis en initiatief met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 juni 2013 een schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), (zie p. 5) van *"de verplichting tot gegronde materiële motivatie"*, van *"het verbod op manifeste foute appreciatie"*, van het verbod op willekeur, van *"de verplichting tot zorgvuldigheid en behoorlijke belangenafweging"*.

Volgens verzoeker heeft hij (zie p. 6) *"geen enkele noemenswaardige tegenstrijdigheid afgelegd tijdens zijn asielprocedure"* en heeft hij *"nieuwe, pertinente, en gefundeerde bewijsstukken"* voorgelegd. Hij stelt te behoren tot een welbepaalde sociale groepering, zijnde (zie p. 6) *"schuldenaars in Armenië"*.

Verzoeker is van oordeel dat in acht genomen de medische en psychische attesten die hij voorlegt, moet worden aanvaard dat er een verschoningsgrond is voor bepaalde incoherenties in zijn relaas en het vermeend gebrek aan kennis en initiatief in zijn hoofde aangaande de vervolgingsfeiten.

Hij voert aan (zie p. 6) *"dat hij op het DVZ uit schrik en vrees voor zijn leven niet alles meldde"*, maar dat hij gedurende de procedure *"gezien het opgebouwde vertrouwen"* meer en meer vertelde.

Hij wijst er tevens op dat hij meermaals verklaarde (zie p. 7) *"dat hij zich niet/niet veel meer herinnerde van hetgeen hij verklaarde tijdens zijn eerste interview op het CGVS"* en dat hij *"bepaalde zaken verzweeg of onjuist liet conoteren"*, uit angst voor de smokkelaar.

Volgens verzoeker vergiste hij zich bij het noemen van namen en toenames (zie p. 7) *"gelet op zijn penibele (mentale) gezondheidstoestand"*, wat volgens hem een verschoningsgrond vormt *"voor dubbele, vage, schijnbaar tegengestelde verklaringen"*.

Verzoeker voert nog een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij hekelt het feit dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing enkel beperkt (zie p. 7) *"tot holle veralgemeningen omtrent 'alle stukken uit Armenië' zonder te argumenteren waarom precies aan de concrete stukken van verzoekende partij in concreto geen of weinig bewijswaarde kan worden toegekend"*; volgens verzoeker is het (zie p. 8) *"onduidelijk, onmogelijk na te gaan op basis van de bewoordingen van de bestreden beslissing in welke mate er geen of weinig bewijswaarde werd toegekend aan de aanvullende stukken"*.

De motivering dienaangaande van de commissaris-generaal is volgens verzoeker (zie p. 9) *"inadequaat, onbehoorlijk, en neigt naar pure willekeur en is minstens een toonbeeld van manifeste foute appreciatie, daar waar zij enerzijds de geldigheid van de aanvullende documenten afwijst omdat alle documenten uit Armenië quasi onbetrouwbaar zijn,..."*.

Dat hij bij zijn eerste asielaanvraag geen melding maakte van de problemen met de criminelen, wijt verzoeker aan zijn mentale problemen en aan het feit dat hij tijdens zijn eerste verhoor voorzichtig te werk ging omdat hij vreesde voor de smokkelaar.

Zijn vage verklaringen wijt hij tevens aan zijn mentale gezondheidstoestand, alsook aan zijn initieel wantrouwen in de asielinstanties.

Waar hem door de commissaris-generaal ten kwade wordt geduid geen inspanningen te hebben geleverd om zich te informeren over de toestand of evolutie van zijn problemen, voert verzoeker aan

(zie p. 10) “dat het gevaarlijk was zich in contact te stellen met contactpersonen in Armenië vermits zo de vervolgende partijen zijn verblijfplaats konden achterhalen met alle gevolgen vandien”.

Dat verzoeker de inhoud van de neergelegde stukken niet kende, acht hij (zie p. 10) “weldegelijk logisch en aannemelijk” omdat hij zelf niet of bijna niet kan lezen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker nog een schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er vervolgd wordt voor vermeende medeplichtigheid, omdat hij er achterna gezeten wordt door schuldeisers en criminelen. Hij stelt dat hij ook omwille van zijn penibele mentale gezondheidstoestand niet kan terugkeren.

Volgens verzoeker blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal niet waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Hij herhaalt dat de neergelegde stukken bewijzen (zie p. 12) “dat er weldegelijk sprake is van schuldeisers” en voert aan dat de commissaris-generaal veralgemeent nopens de vervalste stukken, zonder in concreto aan te tonen waarom die stukken vals zouden zijn.

Hij meent dat hij bij terugkeer onderworpen zou worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat de eerste asielaanvraag van verzoeker in België door de commissaris-generaal op 2 december 2010 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat (i) verzoeker de beweerde problemen uitgaande van de schuldeisers van zijn broer niet aannemelijk maakte; (ii) de behandeling van verzoekers psychische problemen in Armenië geen verband heeft met de criteria vermeld in artikels 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het staat vast dat het beroep tegen deze beslissing op 19 maart 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen; verzoeker ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag van 19 maart 2013 aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De nieuwe elementen die verzoeker aanvoert tonen echter niet aan dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect was en dat hij alsnog in aanmerking zou komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming.

Ten eerste stelt de Raad vast dat verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande de actoren van vervolging en hun motieven inconsistent zijn.

In zijn huidige asielprocedure verklaarde verzoeker op 2 mei 2013 op het Commissariaat-generaal dat zijn broer problemen had met mensen die hem geld geleend hadden en dat hij daarnaast ook problemen had met "criminelen"; hij maakte uitdrukkelijk het onderscheid tussen beide groepen, hij stelde dat hij voornamelijk de criminelen vreest (zie het verhoorverslag, p. 5, 7, 11) en dat de motieven van beide groepen personen verschillend zijn (zie het verhoorverslag, p. 7, 11).

Het blijkt dat verzoeker evenwel bij zijn eerste asielaanvraag op geen ogenblik enige melding maakte van het feit dat zijn broer problemen zou hebben met criminelen die hem afpersten; verzoeker sprak toen enkel over de schuldeisers bij wie zijn broer geld had geleend om zijn zaak te kunnen uitbreiden (zie het verhoorverslag van 8 november 2010, p. 8).

Ten tweede blijkt verzoeker onaannemelijk onwetend aangaande de criminelen die hij stelt te vrezen.

Zo kon hij zelfs niet bij benadering zeggen wie deze criminelen zijn, noch waarom ze zijn broer afpersten (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 11-12). Bovendien kon verzoeker niet zeggen waarom deze criminelen nog naar hem en zijn broer op zoek zijn (zie het verhoorverslag, p. 12).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan *"dat hij op het DVZ uit schrik en vrees voor zijn leven niet alles meldde"*, maar dat hij gedurende de procedure *"gezien het opgebouwde vertrouwen"* meer en meer vertelde. Hij wijst er tevens op dat hij meermaals verklaarde *"dat hij zich niet/niet veel meer herinnerde van hetgeen hij verklaarde tijdens zijn eerste interview op het CGVS"* en dat hij *"bepaalde zaken verzweeg of onjuist liet conoteren"*, uit angst voor de smokkelaar. Dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag geen melding maakte van de problemen met de criminelen, wijt hij dan ook aan het feit dat hij tijdens zijn eerste verhoor voorzichtig te werk ging omdat hij vreesde voor de smokkelaar.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Bovendien is de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren.

Ten derde merkt de Raad op dat verzoeker geen inspanningen heeft geleverd om zich (verder) te informeren over de criminelen die hij verklaart te vrezen, noch over de actualiteit van zijn problemen in zijn geheel, ondanks het feit dat volgens hem *“heel de wijk”* op de hoogte was van hun problemen (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 12).

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan tevens worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan *“dat het gevaarlijk was zich in contact te stellen met contactpersonen in Armenië vermits zo de vervolgende partijen zijn verblijfplaats konden achterhalen met alle gevolgen vandien”*.

De Raad wijst verzoeker erop dat hij echter zelf verklaarde dat hij een vriend van zijn broer -die in Nederland woont en naar Armenië was gereisd- zou hebben verteld dat de situatie zeer ernstig was voor zijn broer en voor hem bij een terugkeer naar Armenië, dat deze persoon gemeenschappelijke kennis heeft en afkomstig is uit dezelfde buurt als verzoeker en zijn broer (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 12, 13) en dat deze persoon verzoeker reeds geholpen had door documenten omtrent zijn asielaanvraag over te brengen van Armenië naar België. Verder verklaarde verzoeker nog dat zijn buurman met zijn gezin bevriend was, dat die buurman op de hoogte was van hun problemen en dat hij te vertrouwen was (zie het gehoorverslag van 2 mei 2013, p. 3, 6).

De onwetendheid van verzoeker en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen duidelijk op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van zijn verklaringen.

De door verzoeker neergelegde stukken op het Commissariaat-generaal kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen.

Zo bleek verzoeker onaannemelijk op de hoogte van de inhoud van de documenten, wat het belang ervan ondergraaft.

Gevraagd wat voor documenten het hier betrof, moest verzoeker het antwoord schuldig blijven; hij verklaarde dat hij ze niet gelezen had, maar voegde er aan toe dat ze sowieso wijzen op een gevaar voor hemzelf en zijn broer in Armenië (zie het verhoorverslag, p. 4).

Op de vraag hoe hij zeker kon zijn van deze bewering gezien hij de inhoud niet kende, antwoordde verzoeker dat hij *“iets had gelezen over een rechtszitting”* (zie het verhoorverslag, p. 5).

Op de opwerping dat een rechtszaak niet noodzakelijk betekent dat er gevaar dreigt voor de betrokkenen, kon verzoeker geen reactie geven (zie het verhoorverslag, p. 5).

Ook aangaande de politieconvocatie op zijn naam bleek verzoeker geheel onwetend; hij wist niet waarom hij opgeroepen werd, noch of deze convocatie verband hield met de rechtszaak. Bovendien verklaarde hij foutief dat de hoedanigheid waarin hij opgeroepen wordt niet vermeld staat in de convocatie (zie het verhoorverslag, p. 14).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het feit dat hij de inhoud van de neergelegde stukken niet kende *“weldegelijk logisch en aannemelijk”* is omdat hij zelf niet of bijna niet kan lezen.

De Raad wijst erop dat, zelfs indien verzoeker werkelijk niet goed zou kunnen lezen (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 4, 14), verwacht mag worden dat hij met de hulp van derden kennis zou nemen van de inhoud van deze documenten, te meer daar ze volgens verzoeker wijzen op gevaar.

Verzoeker verklaarde evenwel dat hij niemand in België had gevraagd om hem te helpen bij het lezen van de documenten (zie het verhoorverslag, p.4); gevraagd naar de reden hiervoor, moest verzoeker het antwoord schuldig blijven (zie het verhoorverslag, p. 5).

Een dergelijke onwetendheid en gebrek aan interesse in de stukken die hij zelf neerlegt ter staving van zijn asielrelaas, is niet in overeenstemming met de voorgehouden vrees.

Bovendien tonen de documenten van de rechtbank en deurwaarder op naam van zijn broer en diens echtgenote, enkel aan dat een zekere A.A. de terugbetaling eist van een geldsom die verzoekers broer hem verschuldigd is, dat de rechtbank voorlopig beslag had laten leggen op goederen en financiële

middelen van zijn broer en diens echtgenote, dat de eis van A.A. deels werd ingewilligd door de rechtbank, en dat een deurwaarder belast werd met de uitvoering van de beslissing van de rechtbank. Uit de politieconvocatie op verzoekers naam kan niet worden afgeleid van welke feiten verzoeker precies verdacht wordt; verzoeker verklaarde aangaande dit document zelf dat hij niet dacht dat dit een belangrijk stuk was (zie het verhoorverslag, p. 14).

De Raad neemt ook kennis van de informatie die door de commissaris-generaal is toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het, gelet op de wijdverspreide corruptie, in Armenië mogelijk is om officiële (ver)vals(t)e documenten te bekomen tegen betaling.

De Belgische medische en psychologische attesten tonen aan dat verzoeker zich gewend heeft tot verschillende medische instanties en bepaalde klachten heeft, maar vormen geen bewijs voor de door hem verklaarde problemen in zijn land van herkomst.

Uit de neergelegde attesten kan bovendien op geen enkele manier worden afgeleid dat verzoekers gezondheid van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker maakt met zijn blote bewering in het verzoekschrift dat zijn gezondheidstoestand een verschoningsgrond is voor bepaalde incoherenties en het vermeend gebrek aan kennis en initiatief aangaande de vervolgingsfeiten en zijn loutere stelling dat *“zijn penibele (mentale) gezondheidstoestand”* een verschoningsgrond vormt *“voor dubbele, vage, schijnbaar tegengestelde verklaringen”*, niet aannemelijk dat zijn medische en/of psychologische toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort overeind blijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE